

Boczny Tor 372

jeszcze

Co ma powstać, niech powstanie

zapomniałem o czym miałem
oczy miałem nie widziałem
wreszcie patrzę ślepy traf
wzorów wzór pośród traw
trywialny

wszystko niezmiennie podlega zmianie
po euforii załamaniu a po cudzie czekanie

jedno pewne: o d r a s t a n i e

Ślepy Ogrodnik

Lulanka

Szum zbóż, późno już
może nawet za późno
żeby mówić na próżno. Jeszcze
patrzeć, chłonać, zapłonać
pochodnią zmierzchu.

Drżenie co po wierzchu
wetrzeć w głąb, zetrzeć
ślady zmęczenia. W chwili niczego
nie zmieniać. Niemożliwe
prawdziwe jak zdziwienie.

Max Zweit

Autocytat

**Składam się z prostych słów i kilku
nałogów. To wszystko komplikuje.
Kiedy upraszczam, nic nie pozostaje — nie
różnię się od siebie.**

Przydasie

**„Poszukuję niepotrzebnych planet”.
Tak przeczytałem wiadomość, już post.
Chodziło o palety i niepotrzebnie czołu
dodałem zmarszczek, przeszukując noc.
Żadna nie jest niepotrzebna.**

/ mz

I jeszcze raz

dla A.

Łatwopalny urok najdłuższych dni.
Zrób coś mądrego, podążaj za błyskiem
napiętej ku słońcu ręki i wpadnij w oko.
Odchyl głowę, połóż się na wodzie,
na gładkiej skórze oddechem.

Koszyczki kwiatu wrotyczu kołujące do serca,
odrastające spod cienkiej bawełny, pozostaw
dotykom wspomnień. Zapomnij o przemijaniu.

Ślepy Ogrodnik

Cykoria podróżnik

Te chwile radości, kiedy nie wiesz jeszcze, co się stanie. Mogłyby sprawiać niepokojące dreszcze. Jeszcze jednak szeleści pieszczotliwie, nawet gdy niemożliwie przeciągasz okrętową linę przez ucho igielne. Te samosiejki podróżne nie potrzebują nowych imion, twojego uznania, zachwyty, okazji. Szczerze jest im obojętne, co zrobisz, czego nie zrobisz. Są jak nieaktualne zdjęcia z dalekiej wyprawy, z której tak trudno wrócić szczęśliwszym.

Max Zweit

6. Ogród

cytatnik

z cyklu „Bardzo dobre wiersze” (FB)

wiersz Tomasza Różyckiego

Nie było pieniędzy, ale pojechaliśmy
na południe, żeby spać na trawie i jeść
z drzewa, które stało za kamiennym murkiem
w środku ogrodu, strzeżonego przez płonący
miecz słońca. W oddali morze zaświecało się
i gasło jak rozpalona kość. Miłość urosła
taka wysoka, że mogliśmy się w niej ukryć.
Tylko czasem w oknie naprzeciwko ukazywał się
brodaty stuknięty kompozytor, ćwiczący
godzinami kilka fragmentów, których nie mógł
spiać. Poza tym niewiele: oset, gryzące muszki,
wąż, rozjechany przez samochód śmieciarzy.
W niedzielę wielki deszcz zalał nam rzeczy,
dwa pająki i skorpion uratowane w trampkach.
Wydawało nam się, że czas nas już nie odnajdzie,
ale kiedy nadgryzłaś morelę, on już tam był.

Niechby nieskładnie, nie musi być ładnie, sobie zapiszmy coś. To jest obszar wolności. Wolność nie powinna przebywać na obszarach. Wolność nie powinna. Wolność jest poza presją czasu. Poza słowami: tak nie nie wiem. Ani to zabawa, ani śmiertelna powaga, to takie nieuważne zapatrzenie w kurz unoszący się wbrew przyciąganiu. Nie bitewny — przydrożny pył lub kwietny... Ile jeszcze spękań na źrenicy, nim obejmie ciemność i wytchnienie? Nie powiesz sam: dosyć! — nieprzyduszony. Od początku szło niedyskretnie i niełatwo przyznać się do gotowości na koniec. Chyba. Jeszcze chyba.

***Burza robi niebu blizny, niebo się nie oburza
i tak pewnie by trzeba odejść od spraw wiecznych,
bliżej podejść ku wietrznym.***

